

عنوان مقاله:

نمود استمراری در زبان فارسی بر اساس نظریه ی پیش نمونگی

محل انتشار:

فصلنامه زبان پژوهی، دوره 10، شماره 29 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

فریده اکاتی - عضو هیئت علمی دانشگاه زابل

عطا الله سنجولی - دانشجوی دکترا

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر، به بررسی نمود استمراری از منظر پیش نمونگی می‌پردازد. نمود، از ویژگی‌های ساختاری و معناشناختی فعل است که در زبان فارسی باستان وجود داشته و پیش‌تر پرویز ناتل خانلری (Natel Khanlari, 1986) بررسی این ویژگی فعل را مورد توجه قرار داده است. در این راستا، پژوهش پیش رو، بر بررسی نمود استمراری تاکید دارد. هدف اصلی این مقاله، دستیابی به ملاک‌هایی برای ارائه تعریفی جامع، از نمود استمراری در زبان فارسی است که می‌تواند در آموزش زبان فارسی و نگارش کتاب‌های درسی، به کار گرفته شود. به این منظور، با در نظر گرفتن چهار ملاک- که بر مبنای جمع بندی مطالب از پیش موجود در پیوند با نمود استمراری در دستور سنتی زبان فارسی بوده و با تکیه بر دیدگاه شناختی‌گزینش شده اند، به معرفی پیش نمونگی این ویژگی فعلی پرداخته شده است. بر مبنای یافته‌های پژوهش حاضر، نمود استمراری را نمی‌توان فقط با تکیه بر جنبه صوری‌اش تعریف کرد، بلکه برای تشخیص این ویژگی فعلی، باید به صورت هم‌زمان، به صورت و معنای فعل توجه نمود. در این جستار، ضمن اشاره به پیشینه نمود استمراری در کتاب‌های دستور و آثار زبان‌شناس‌های پیشین، نشان خواهیم داد که پیشوند فعلی می - به ویژه در زمان حال- به تنهایی نمی‌تواند نشانه استمرار باشد؛ همچنین، در نظر گرفتن معنای فعل در بررسی نمود استمراری فعل، نیز فقط مشتمل بر معنای ذاتی افعال نیست، بلکه تاثیر بافت بر نمود را هم باید به حوزه معنایی نمود استمراری افزود.

کلمات کلیدی:

نمود ، نمود استمراری ، پیش نمونه ، معناشناختی ، بافت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/871241>

